

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoP/11/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113234609
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2113234609.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a sudcov Mgr. Dušana Čima a JUDr. Daši Kontríkovej, vo veci starostlivosti o maloletého: R. R., narodený XX. H. XXXX, bytom u matky a zast. kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany, pracovisko Hlohovec, matky: J. R., nar. XX. E. XXXX, bytom F. XX, zastúpenej splnomocnencom: Mgr. H. V., nar. XX. E. XXXX, bytom Z., P. XXX/XX, a otca: G. V., nar. XX. O. XXXX, bytom Y., J. X/A, o zvýšenie výživného, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 25. februára 2015 č. k. 13P/90/2013-161 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej **m e n í** tak, že

- schvaľuje rodičovskú dohodu, na základe ktorej sa otec zaväzuje počnúc 18. decembrom 2013 platiť maloletému zvýšené výživné v sume 130 eur mesačne a už zročné výživné za obdobie od 18. decembra 2013 do 31. augusta 2015 v sume 240 eur v splátkach po 10 eur mesačne spolu s bežným výživným počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškanie so splnením čí i len jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia

- a časťou dohody o bežnom výživnom sa mení rozsudok Okresného súdu Trnava z 24. októbra 2007 č. k. 26P/23/2007-43 v časti výšky výživného.

V časti trov konania napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **r u š í**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa I. s účinnosťou od 18.12.2013 zvýšil vyživovaciu povinnosť otca pre maloletého R. zo sumy 82,99 eur (2.500 Sk) mesačne na sumu 150 eur mesačne, ktoré výživné je otec povinný platiť vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky; II. Nedoplatok otca na zročnom výživnom za obdobie od 18.12.2013 do 28.02.2015 v sume 968,40 eur otcovi povolil zaplatiť v mesačných splátkach po 27 eur spolu s bežným výživným pod hrozbou straty výhody splátok; III. tým sa zmenil rozsudok OS Trnava č. k. 26P/23/2007-43 zo dňa 24.10.2007 v časti výšky výživného otca na maloletého R., IV. nakoniec vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (išlo inak v poradí už o druhý rozsudok v prejednávanej veci, keď prvý rozsudok súdu prvého stupňa z 18.2.2014 č. k. 13P/90/2013-78 bol uznesením Krajského súdu v Trnave z 27.11.2014 č. k. 10CoP/21/2014-97 v napadnutej časti bežného i zročného výživného zrušený a vec bola v rozsahu zrušenia vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie). Takéto rozhodnutie odôvodnil (pokiaľ šlo o vec samu) právne ust. § 62 ods. 1, 2, 4 a 5, § 75 ods. 1, § 77 ods. 1, § 78 ods. 1 a 3 Zákona o rodine (zákona č. 36/2005 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení) a § 160 ods. 1 a § 163 ods. 1 a 2 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), vecne potom

záverom o nástupe zmeny pomerov na strane všetkých tu posudzovaných osôb (oproti času skoršieho rozhodovania rozsudkom Okresného súdu Trnava z 24. októbra 2007 č. k. 26P/23/2007-43) a to najmä vzrastom veku maloletého (o 7 rokov), jeho potrieb (s príkladným výpočtom) i príjmov matky (zo 166,60 eur na sumu 272,60 eur mesačne v roku 2013 a sumu 285 eur mesačne v roku 2015) a otca (zo sumy 529,61 eur na sumu 604,69 eur mesačne v roku 2013 a sumu 630,28 eur mesačne v roku 2015), z ktorého dôvodu považoval návrh matky na zvýšenie výživného na maloletého za dôvodný a prihládajúc predovšetkým na odôvodnené zvýšené potreby maloletého, za primerané k aktuálnym a majetkovým pomerom otca, so zohľadnením podielu vyživovacej povinnosti matky, považoval zvýšenie výživného z doterajšej sumy 82,99 eur mesačne na sumu 150 eur mesačne od podania návrhu, vychádzajúc z rozhodovacej praxe určovania výživného v rozmedzí 20-25% priemerného čistého príjmu výživou povinného rodiča a určiť výživné v najvyššej prípustnej odôvodnenej výške. Mal za to, že takto zvýšené výživné bude slúžiť na pokrytie pravidelných odôvodnených mesačných potrieb maloletého a nebolo určené v takej sume, aby z neho mohli byť tvorené aj prípadné úspory. Zročné výživné za obdobie od 18.12.2013 do 28.2.2015 určil sumou 968,40 eur a na jeho zaplatenie otcovi povolil mesačné splátky po 27 eur, pri riadnom plnení ktorých by bol nedoplatok na výživnom uhradený do 3 rokov. Rozhodnutie o trovách konania potom odôvodnil výlučne prevzatím ust. § 146 ods. 1 písm. a/ O. s. p. do odôvodnenia rozsudku.

Proti takémuto rozsudku podal včas odvolanie otec maloletého s návrhom na jeho zmenu zvýšením výživného odo dňa podania návrhu na zvýšenie výživného (18.12.2013) do 31. augusta 2014 na sumu 110 eur mesačne a od 1. septembra 2014 naďalej na sumu 120 eur mesačne s tým, že 100 eur bude platených k rukám matky a 20 eur na sporiaci účet maloletého, ktorý maloletému matka na tento účel založí. Dôvodil predovšetkým tým, že poukaz súdu prvého stupňa na rozhodovaciu prax, podľa ktorej sa určuje výživné v rozmedzí 20 - 25 % z príjmu rodiča, nemôže obstáť, keďže z rozhodnutí súdov prvého stupňa (tvoriacich prílohu odvolania) možno vyvodiť, že v drvivej väčšine prípadov tento schvaľuje dohodu rodičov o výške výživného a pre prípad, že sa títo nedohodnú, výživné určuje tak, že výnimočne presahuje sumu 100 až 120 eur mesačne aj u detí, ktoré už navštevujú strednú školu a ak ju presahuje tak v prípadoch zvýšených potrieb dieťaťa napr. z dôvodu jeho nepriaznivého zdravotného stavu. Určenie výživného je tak individuálne a nemožno ho zovšeobecniť na percentuálne rozpätie. Podľa názoru odvolateľa potrebám maloletého na prvom stupni základnej školy zodpovedalo výživné 110 eur mesačne a od 1. septembra 2014, kedy maloletý nastúpil na druhý stupeň výživné vo výške 120 eur mesačne, keď priemerný mesačný príjem otca za obdobie 1/2013-1/2015 predstavuje 618,23 eur, z ktorého po odrátaní výdavkov vrátane výživného otcovi zostane len suma 163,31 eur, predstavujúca mesačné výdavky na jeho stravu. Súdom prvého stupňa určené výživné nezodpovedá jednak odôvodneným potrebám maloletého (ktorého potreby od ostatného rozhodovania o výživnom nemohli narásť o 140% ani o 80%, keď suma výživného matkou požadovaná aj suma súdom určená prevyšujú oprávnené potreby maloletého na stravu, ošatenie, školskú dochádzku a podobne) ako ani možnostiam otca. Záverom poukázal na to, že okresný súd nezohľadnil ním v priebehu konania už zaplatené zročné výživné vo výške 164,70 eur a teda nedoplatok mal byť správne vyčíslený sumou 803,70 eur.

K odvolaniu otca sa vyjadrila matka maloletého, ktorá navrhla rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne a dostatočne argumentačne podložené potvrdiť. Odvolacie námietky otca považovala za neopodstatnené a účelové, keď výživné v súdom určenej výške zodpovedá jeho finančným možnostiam ako i potrebám maloletého, na ktorého sa náklady od poslednej úpravy jednoznačne zvýšili. Niektoré z položiek výdavkov otca sú pritom charakteru nemajúceho prednosť pred výživným na maloleté dieťa a otec sa takto len snaží navodiť dojem nedostatku finančných prostriedkov. Matka maloletého je poberateľkou invalidného dôchodku, ktorý je jej jediným príjmom. Za nesprávne považovala matka aj poukazovanie v odvolaní na iné rozhodnutia okresného súdu, ktoré sú jednak prejavom konsenzu rodičov ako aj výsledkom individuálneho skúmania pomerov, ktoré nemožno z toho dôvodu generalizovať. Zriadenie účtu v prospech maloletého je tiež neopodstatnené, keďže súdom určená výška výživného zohľadňuje aktuálne reálne potreby maloletého, pri ktorých nie je priestor na vytváranie úspor. Matka maloletého zároveň požadovala náhradu trov odvolacieho konania, ktoré aj vyčíslila.

Kolíznym opatrovníkom maloletého odvolací návrh nepodal.

Na to ešte pred otvorením pojednávania na odvolacom súde 2.9.2015 obaja rodičia (matka v zastúpení splnomocnencom) vyhlásili, že dospeli k rodičovskej dohode, týkajúcej sa otázky urobenej aj predmetom odvolacieho konania odvolaním otca a to tak, že v zmysle takejto dohody dôjde k zvýšeniu výživného na maloletého na sumu 130 eur mesačne od začatia konania v tejto veci (od 18. decembra 2013) a k tomu zodpovedajúcej zmene skoršieho rozsudku v časti výšky bežného výživného, ďalej sa dohodli, že ročné výživné za obdobie od 18. decembra 2013 do 31. augusta 2015 v sume 240 eur otec zaplatí v splátkach po 10 eur mesačne spolu s bežným výživným počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku schvaľujúceho rodičovskú dohodu s tým, že omeškanie so splnením čo i len jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Takúto dohodu potom navrhli odvolaciemu súdu aj schváliť.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 2 písm. a/ a b/ O. s. p. vec v medziach odvolania, v časti výživného (bežného i zročného) bez viazanosti odvolacími návrhmi účastníkov (pretože konanie vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa je jedným z konaní, ktoré možno začať i bez návrhu) a aj na takomto rozhodnutí závislé rozhodnutie o trovách konania a to podľa § 214 ods. 1, § 211 ods. 2 a § 101 ods. 2 O. s. p. na pojednávaní v neprítomnosti zástupcu opatrovníka a osobnej neprítomnosti matky, ktorí sa na pojednávanie napriek riadne doručenému predvolaniu nedostavili, svoju neúčast' obaja riadne ospravedlnili, obaja súhlasili s prejednaním veci v ich neprítomnosti a s prihliadnutím k tomu, čo bude uvedené ďalej, dospel k záveru, že rozsudok je nevyhnutné sčasti zmeniť (vo vzťahu k veci samej) a sčasti ho potom zrušiť (to v prípade rozhodovania ním o trovách konania).

Na pojednávaní odvolacieho súdu totiž po tom, čo otec zotrval na svojom odvolaní a matka prostredníctvom splnomocnenca na návrhu na začatie konania (takže tu boli splnené podmienky pre vykonanie odvolacieho konania vo veci samej - rozumej o samotnej podstate problému, pri ktorom rodičia v konaní na prvom stupni a ani neskôr až do ostatného pojednávania odvolacieho súdu neboli schopní dospieť k dohode) rodičia maloletého predsa len dospeli k dohode o otázkach predtým medzi nimi sporných (o zvýšení výživného na maloletého aj o výške zročného výživného) a v nadväznosti na uzavretie takejto dohody odvolaciemu súdu navrhli, aby ich dohodu schválil a tým zmenil i napádaný rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Podľa § 24 ods. 1 Zákona o rodine v rozhodnutí, ktorým sa rozvádza manželstvo rodičov maloletého dieťaťa, súd upraví výkon ich rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode, najmä určí, komu maloleté dieťa zverí do osobnej starostlivosti, kto ho bude zastupovať a spravovať jeho majetok. Súčasne určí, ako má rodič, ktorému nebolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti, prispievať na jeho výživu, alebo schváli dohodu rodičov o výške výživného.

Podľa § 24 ods. 3 Zákona o rodine, rozhodnutie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností možno nahradiť dohodou rodičov. Dohoda musí byť schválená súdom, inak je nevykonateľná.

Podľa § 24 ods. 4 Zákona o rodine, súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností alebo pri schvaľovaní dohody rodičov rešpektuje právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom a vždy prihliadne na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom. Súd dbá, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržiavanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi.

Podľa § 26 Zákona o rodine, ak sa zmenia pomery, súd môže aj bez návrhu zmeniť rozhodnutie o výkone rodičovských práv a povinností alebo dohodu o výkone rodičovských práv a povinností.

Podľa § 36 ods. 1 Zákona o rodine, rodičia maloletého dieťaťa, ktorí spolu nežijú, môžu sa kedykoľvek dohodnúť o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností. Ak sa nedohodnú, súd môže aj bez

návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, najmä určí, ktorému z rodičov zverí maloleté dieťa do osobnej starostlivosti. Ustanovenia § 24, § 25 a 26 sa použijú primerane.

Podľa § 65 ods. 1 Zákona o rodine, ak rodičia maloletého dieťaťa spolu nežijú, súd upraví rozsah ich vyživovacej povinnosti alebo schváli ich dohodu o výške výživného.

Podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine, dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

Vychádzajúc z ustanovení citovaných zhora je alternatívou ku každému autoritatívnemu rozhodnutiu súdu o ktoromkoľvek z rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu dohoda rodičov a to bez ohľadu na to, či predmetom konania začatého na návrh niektorého z jeho účastníkov alebo i bez návrhu samotným súdom (z tzv. úradnej povinnosti súdu, v tejto súv. por. i § 81 O. s. p.) sú rodičovské práva a povinnosti ako relatívne ucelený komplex (čo býva pravidlom pri prvej úprave výkonu rodičovských práv a povinností spolu nežijúcich rodičov alebo tiež v súvislosti s rozvodom manželstva rodičov maloletého dieťaťa), alebo len niektoré čiastkové právo a jemu zodpovedajúca povinnosť (o aký prípad ide naopak spravidla pri snahe docieľiť len čiastkovú korekciu skoršej úpravy a to v podobe zmeny iba v takej časti, kde sa skoršia úprava buď podľa niektorého z účastníkov alebo opäť i súdu javí už prekonanou alebo neudržateľnou, čo sa týka aj prejednávanej veci). Možnosť i len parciálnej dohody rodičov (o len niektorom z celého komplexu rodičovských práv a povinností a takto logicky aj o len niektorej z celého radu do úvahy prichádzajúcich povinností) je osobitne platným právom zvýraznená u dohody o výživnom (tu por. záver druhej vety v ust. § 24 ods. 1 Zák. o rodine) a nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že ak zákon dohodu pripúšťa už pri pôvodnom rozhodovaní, nemožno ju vylúčiť ani pri zmene skoršieho rozhodnutia, závislej samozrejme na zmene pomerov (hocako by púhy jazykový výklad ďalšieho taktiež vyššie citovaného ustanovenia § 26 Zákona o rodine mohol zväzdať k záveru o možnosti zmeny skoršieho rozhodnutia akejkoľvek povahy, teda ako toho riešiaceho problém autoritatívne, tak i toho schvaľujúceho rodičovskú dohodu výlučne autoritatívnym rozhodnutím).

Pretože potom rozhodujúcimi kritériami i pre schválenie dohody predostretej súdu rodičmi maloletého dieťaťa (rovnako ako pri rozhodovaní súdom, ak tu takejto dohody niet či napokon aj v prípade úvah o tom, či dohodu predsa len nie je namieste neschváliť a neschválenú dohodu nahradiť autoritatívnym rozhodnutím súdu) je rešpektovanie práva dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obojmu rodičom a aj záujem maloletého dieťaťa sprevádzaný už v jednom z rozhodných ustanovení Zákona o rodine tiež demonštratívny výpočet faktorov, ktoré takýto záujem definujú; korektným výkladom takto nastavenej právnej úpravy treba dospieť k tomu, že záujem maloletého dieťaťa pri rozhodovaní o úprave vyživovacej povinnosti k nemu netkvie v absolútnych číslach vyjadrujúcich výšku výživného (v matematickom vyjadrení) a rozhodne tak nemožno klásť znamienko rovnosti medzi záujem dieťaťa (na jednej strane pomyselné rovnice) a čo najvyššie výživné (na strane druhej), ale význam tu naopak má odpoveď na otázku, aká môže byť perspektíva vývinu vzťahov všetkých do veci zainteresovaných osôb (v prvom rade dieťaťa a rodiča majúceho naň platiť výživné na základe rozhodnutia súdu, v nie až tak zanedbateľnej miere však i oboch rodičov navzájom). V tomto prípade si tunajší odvolací súd bez záujmu na bagatelizácii ekonomického aspektu problému dovoľuje úvahu, že medzi perspektívou čo najlepšej úrovne vzťahov, o ktoré tu ide a výškou výživného (ale aj prípadnou úpravou výkonu iných rodičovských práv a povinností, akou je napr. úprava styku rodiča nemajúceho dieťa v osobnej starostlivosti s dieťaťom v starostlivosti druhého rodiča) panuje taká úmera, ktorá kvalitu vzťahov činí závislou na miere stotožnenia sa čo najväčšieho počtu subjektov dotknutých konkrétnou úpravou vzťahu s podobou takejto úpravy (tu inak bez robenia rozdielov medzi dohodou a autoritatívnym rozhodnutím, z ktorých stotožnenie sa s dohodou by malo vyplývať práve z ochoty na jej uzavretie a takto i na zladenie pôvodne možbyť i ťažšie zlučiteľných predstáv, kým u rozhodnutia naopak zo schopnosti objektívne presvedčať ponúkanými argumentmi).

Pri riadení sa takýmito úvahami tak samozrejme vždy musí byť viac v záujme maloletého dieťaťa taká úprava rodičovských práv a povinností, ku ktorej rodičia dospejú dohodou, keď u takejto úpravy jednak možno dôvodne predpokladať vyššiu mieru stotožnenia sa zainteresovaných práve s úpravou podsúvanou dohodou, ale i zachovanie skoršej úrovne vzťahov ako medzi dieťaťom a rodičom takto

volaným k plneniu si určitej rodičovskej povinnosti, tak i medzi takýmto rodičom a druhým rodičom dieťaťa (ak túto úroveň šlo už v skoršom čase označiť za uspokojivú alebo za hodnotiteľnú ešte priaznivejšie) alebo i zlepšenie skoršej úrovne vzťahov (toto v prípade, ak skoršej úrovni vzťahov by naopak šlo niečo alebo i mnohé vytýkať) a takto zrejme i možnosť dohody rodičov v budúcnosti o viacerých otázkach pôvodne medzi nimi sporných a bez ingerencie súdu prakticky neriešiteľných.

Nakoľko predbežná úvaha o dôvodnosti požiadavky matky na zvýšenie výživného a diskutabilnosť len rozsahu, v akom sa toto má udiť, boli tiež dôvodom zámeru odvolacieho súdu túto konkrétnu vec prejednať na pojednávaní, muselo byť zjavné, že docielenie rodičmi dohody líšiacej sa od rozhodnutia súdu prvého stupňa v tejto veci (napadnutého odvolaním otca) nie až tak výrazne, môže byť na ceste k naplneniu účelu právnej úpravy majúcej sa tu použiť krokom tým správnym smerom (pretože predurčuje ako ochotu otca plniť zvýšené výživné dobrovoľne, teda bez donucovania ho k tomu exekučne, tak i ochotu udržať vzťahy s maloletým i jeho matkou na prinajmenšom uspokojivej úrovni vrátane ochoty podieľať sa na uspokojovaní potrieb dieťaťa i inak než len platením výživného vyplývajúceho z príslušného rozhodnutia súdu - kým takýto prístup k plneniu vyživovacej povinnosti a k ďalšiemu budovaniu si vzťahov so synom a jeho matkou treba v prípade nanútenia výšky výživného autoritatívnym rozhodnutím súdu skôr vylúčiť než predpokladať).

Pri schvaľovaní rodičovskej dohody vychádzal odvolací súd najmä zo zistení, že obaja rodičia sú slobodní a okrem mal. Samuela nemajú ďalšie vyživovacie povinnosti, z priemerného čistého mesačného príjmu otca zo zamestnania za ucelený rok 2013 vo výške 604,39 eur, za ucelený rok 2014 vo výške 626,07 eur, za obdobie od 1.1.2015 do 31.7.2015 vo výške 624,26 eur a z príjmu matky - invalidného dôchodku poberaného matkou v roku 2013 v sume 272,60 eur mesačne, v roku 2014 v sume 280,40 eur mesačne a v roku 2015 v sume 285 eur mesačne. Výšku rodičmi dohodnutého výživného považuje odvolací súd za súladnú so záujmami maloletého, keď z dohodnutého výživného, za istého finančného príspevku aj zo strany matky a rodinného prídavku možno plnohodnotne uhradiť súčasné potreby maloletého tak, aby boli kvalitne zabezpečené nielen jeho základné potreby (bývanie, strava, ošatenie, hygiena...) ale aj jeho duševný a fyzický rozvoj podporovaním záujmových a voľnočasových aktivít maloletého.

Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako rozhodnutie principiálne nie nesprávne, avšak prekonané dohodou sledujúcou vyššie priblížený záujem dieťaťa, podľa § 220 O. s. p. zmenil schválením rodičovskej dohody navrhutej mu oboma rodičmi dieťaťa a tomu zodpovedajúcou zmenou skoršieho rozhodnutia o úprave rodičovských práv a povinností k maloletému len v tej časti, v ktorej takto došlo k reálnej zmene (len v časti výšky výživného a nie aj jeho ostatných platobných podmienok, ktoré sa takto nemenia).

Len k zrušeniu napadnutého rozsudku podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. per analogiam (čiže bez vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a taktiež bez možnosti náhrady zrušeného rozhodnutia súdu prvého stupňa rozhodnutím odvolacieho súdu) potom muselo dôjsť u čiastkového výroku rozsudku o trovách konania, kde opäť pre nedostatok dôvodov niečo meniť na záveroch skoršej rozhodovacej praxe tunajšieho súdu (judikatúre) v druhovo totožných veciach šlo o prípad neopodstatnenosti rozhodovania. V konaniach zahájitelných aj bez návrhu (o aké šlo aj v tejto konkrétnej veci) je totiž nedostatok práva účastníkov na náhradu (trov konania) zákonným pravidlom majúcim pôvod práve v okresnom súdom spomenutom (avšak nevyloženom a preto ani správne neaplikovanom) ustanovení § 146 ods. 1 písm. a/ O. s. p.. Nakoľko však v tomto prípade ide o pravidlo bezvýnimčné (na rozdiel od iných jemu len podobných prípadov, najmä tých majúcich pôvod buď v ustanovení § 146 ods. 1 písm. b/ O. s. p. alebo v písmene c/ rovnakého paragrafu a odseku zákona s väzbou na obe alternatívy podľa § 146 ods. 2 O. s. p.), odpadá aj možnosť rozhodovania (ktorým treba rozumieť len výber medzi aspoň dvoma do úvahy prichádzajúcimi možnosťami). Práve toto je dôvod, pre ktorý v konaniach zahájitelných aj bez návrhu „rozhodnutie“ o trovách konania v skutočnosti žiadnym rozhodnutím nie je, ako také je nadbytočné a dôvod nerozhodovania o trovách konania postačuje vysvetliť v odôvodnení rozhodnutia (ako to práve na tomto mieste urobil i tunajší súd, ktorý z rovnakého dôvodu, pre ktorý zrušil tzv. náhradový výrok napadnutého rozsudku, sám „nerozhodol“ ani o trovách odvolacieho konania).

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Ak povinnosti uložené rozsudkom súdu prvého stupňa v spojení s týmto rozsudkom nebudú splnené dobrovoľne v určenej lehote, možno sa ich splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie